

Duo ordines sacri nequeunt eodem die conferri, *num. 16.*

Subdiaconatus et ordines minores an conferri possint eodem die; et an possit episcopus private conferre ordines minores die præcedenti sabbatum Quatuor Temporum, et die sabbati subdiaconatum. Vide *verb. Ordo, art. 2, num. 17 ad 20.*

Quoad interstitia temporum ad ordinationem requisita. Vide *verb. Interstitia.*

Ordinum majorum, vel minorum collationes in quo loco fieri possint ac debeant, *num. 22 et 23.*

Ad valide recipiendos ordines requiritur quod ordinandi sint masculi, *num. 24, 25 et 26.*

Munus diaconissarum adversus auctoris sententiam exponitur *in not. ad num. 26.*

Hermaphrodita an sit capax recipiendi ordines. Vide *verb. Hermaphroditus, num. 11.*

Ad valide recipiendos ordines requiritur quod ordinandi sint baptizati, et ad id affertur notabilis casus: et in adultis requiritur debita intentio, *num. 28 et 29.*

Ad licite recipiendos ordines requiritur quod ordinandi sint in statu gratiæ, quod sint confirmati, quod gradatum suscipiant, quod non sint irregulares, *num. 30 ad 33.*

Si furiosus, aut infans, vel dormiens hominem occidat, non fit irregularis, *num. 34.*

An infans ante septennium completum habens plenum usum rationis, si occidat hominem, fiat irregularis, et quid in dubio an dictus infans habuerit sufficientem usum rationis ad peccandum mortaliter, *num. 35 ad 40.*

Ob homicidium causale quando incurratur, vel non irregularitas, *num. 41 ad 54.*

Ab irregularitate ob homicidium causale sive occultum, sive publicum, et ab irregularitate orta ex aliis defectibus quis possit dispensare, vel non, *num. 55 ad 68.*

Ad licite suscipiendos ordines requiritur quod ordinandi nulla censura sint ligati, et quod sint in ætate canonica constituti, *num. 69 et 70.*

Infantes illicite, sed valide ordinantur etiam ad presbyteratum, *num. 71 ad 73.*

Assignatur ætas requisita pro singulis ordinibus, *num. 74 ad 80.*

Ad licite ordines suscipiendos requiritur quod ordinandi scientia sufficienti sint instructi, et quod ordinentur a suis propriis episcopis, vel ab aliis de horum licentia; et quod ordinandi in sacris habeant legitimum titulum sustentationis, *num. 81 et 82.*

Ut quis licite ordinetur ad titulum beneficii, quid requiratur, *num. 83 ad 89.*

Ad titulum patrimonii, ut quis licite ordinari possit, quid requiratur, et clericus sic ordinatus quid possit de patrimonio disponere, vel non, *num. 90 ad 99.*

Ordinibus sacris initiari non potest, qui bonis cessit, *num. 100.*

Ad titulum paupertatis, seu professionis religionis quid requiratur, ut quis licite ordinetur; et quid in casu de patribus Societatis Jesu, *num. 101 ad 105.*

In calculandis redditibus beneficii pro titulo ordinandi an sint detrahenda onera missarum eidem beneficio adjecta, et an detrahenda sint distributiones quotidianæ, si beneficium sit residentiale, *num. 106 ad 110.*

Sed vide *ad num. 106 et seqq. auct., num. 134 et seqq.*

Alqua advertenda referuntur circa preces, vel Missas, quæ in ordinatione ab episcopo injunguntur, *num. 112 ad 115.*

Regulares non tenentur ratificare suam professionem coram episcopis ante susceptionem ordinis subdiaconatus. Vide *verb. Professio regularis, num. 108.*

Alia ad rem. Vide *num. 116 ad 157.*

QUOAD EA QUÆ CONCERNUNT FACULTATEM PRÆLATORUM ORDINANDI SUOS, VEL ALIENOS SUBDITOS, ET CONCE-
DENDI LITTERAS DIMISSORIAS.

Episcopi possunt subditos ordinare quoad omnes ordines. Vide *verb. Ordo, art. 3, num. 1.*

Abbatibus quicumque quos ordines, et quibus ordinandis conferre possint, vel non, *num. 2 ad 8.*

Opinio auctoris, *num. 2*, quod abbas possit conferre subditis suis ordines minores, tametsi non sit benedictus, haud potest indistincte recipi, et ea in tribus tantum casibus locum habet, qui recensentur, *num. 105 ad 105.*

Quando iudicari possit, quod abbas non benedictus facultatem habeat conferendi subditis suis minores ordines, *num. 106.*

Cardinales presbyteri an, et quos ordines conferre possint in suis titulis, *num. 9, et num. 107.*

Subditus episcopi quoad ordines recipiendos potest quis fieri quatuor modis, et assignantur, et ad rem datur ad litteram constitutio Innocentii XII, *num. 10 et 11, et num. 100.*

Ut quis ordinari possit ab alieno episcopo ratione beneficii in ejus diocesi obtenti, quid requiratur, *num. 12 ad 15.*

Ut quis fiat subditus episcopi, et ab ipso ordinari possit ratione originis, quid requiratur, *num. 16 ad 21.*

Ut quis fiat subditus episcopi, et ab ipso ordinari possit ratione domicilii, quid requiratur, *num. 22 ad 28.*

Ut quis fiat subditus episcopi, et ab eo ordinari possit ratione familiaritatis, seu commensalitatatis, quid requiratur, *num. 30, 31 et 32.*

Episcopi titulares non possunt suos triennales familiares ordinare sine consensu proprii episcopi, et quid si tales ordinent, *num. 33, 34 et 35.*

Litteras dimissorias pro ordinibus recipiendis ab alieno episcopo ultra Romanum pontificem, concedere possunt episcopi subditis suæ diocesis, cardinales suis familiaribus triennialibus, et quid sit in ipsis servandum innuitur, *num. 36, 37 et 38.*

Vicarius generalis episcopi an, et quando possit dimissorias concedere, *num. 39.*

Vicarius capitularis sede vacante quibus, et intra quod tempus possit dimissorias concedere, *num. 40 ad 45.*

Arctatus ratione beneficii recepti, vel recipiendi ad finem obtinendi dimissorias a vicario capitulari infra annum a die vacationis sedis, quis dicatur, *num. 46 et 47.*

Vicarius capitularis an possit concedere dimissorias infra annum pro recipienda prima tonsura, *num. 48.*

Vicarius capitularis concedens infra annum dimissorias non arctatis, in quas censuras incurrat, *num. 49 ad 51.*

Abbatibus, alique exempti nequeunt suis subditis sæcularibus litteras dimissorias concedere; nec etiam ipse episcopus tanquam abbas, nec alius prælatus loci eas concedere potest subditis sæcularibus nullius diocesis, *num. 52 et 53.*

Ordinari an possint dimissorias dirigere abbatibus regularibus, *num. 54.*

Prælati regulares possunt litteras dimissorias suis subditis regularibus ad ordines suscipiendos concedere. Et episcopo diocesano ordinationem non tenente an possint eas dirigere ad alienum, et afferuntur ad id varia decreta: nunc tamen observanda est novissima dispositio Benedicti XIV, quæ ponitur in fine hujus tom. VI, *num. 55 ad 64.*

Quid si superiores regulares ex industria, et per fraudem transferunt subditos de una diocesi ad aliam ut facilius ordinentur, *num. 65.*

Per quantum tempus regulares ordinandi commemorare debeant in conventu diocesis episcopi ordinantis ad hoc ut dici possint de familia ipsius conventus, *num. 66.*

Regulares a diocesano in examine reprobat, an mitti possint ad alios episcopos pro ordinibus suscipiendis. Vide *verb. Ordo, art. 3, num. 67.*

Superiores regulares an possint dimissorias concedere suis novitiis, *num. 68.*

Regulares habentes speciale privilegium post concilium Tridentinum possunt a quolibet episcopo ordines suscipere. Et qui tali privilegio gaudeant vel non, *num. 69 ad 72.*

Ad rem assignatur indultum, quod habent Patres congregationis oratorii Urbis, et Neapolis, *num. 70.*
Nuntii apostolici quibus conferre possint ordines, *num. 71.*

Græci et Albanenses Græco ritu viventes, et commorantes in Italia, quomodo promovendi sint ad ordines, *num. 78.*

Ultramontani an possint ordinari ab episcopis Italiae, *num. 79 ad 81.*

Commorantes in urbe per quatuor menses non possunt ordinari extra urbem cum litteris dimissoriis proprii ordinarii, *num. 82.*

Subditi sex episcopatum cardinaliorum prope urbem, in quibus non sunt suffraganei, a quo ordinari debeant, *num. 85.*

Confirmatur quod subdit auctor post *num. 8* quod vicarius urbis conferre debet ordines subditis sex episcopatum suburbicariis, in quibus non sunt episcopi suffraganei, si proprius cardinalis episcopus non accedat ad suam diocesim, ibique habeat ordinationem, *num. 108 et 109.*

Metropolitani, patriarchæ et nuntii nequeunt subditis ordinari conferre ordines, *num. 84.*

Papa potest ordinare quoscunque sine dimissoriis suorum ordinari, neque ab ipso ordinatos potest quis ad superiores ordines promovere sine ipsius licentia, *num. 85 et 86.*

Ad obtinendum beneficium in aliena diocesi an requirantur litteræ testimoniales proprii episcopi, *num. 87 ad 95.*

Ubi late de litteris testimonialibus, et de earum differentia a litteris dimissorialibus.

Canonicus coadjutor cum futura successione et assignata congrua est eo ipso subditus ordinarii beneficii ad effectum suscipiendi ordines absque alia dimissoria episcopi suæ originis, *num. 96.*

Regulares ad ordines promovendi an teneantur exhibere ordinario fidem sui baptismi, *num. 97.*

In ordinibus suscipiendis an possit fieri variatio de uno episcopo ad alium, *num. 98.*

ORDO QUOAD EA QUÆ CONCERNUNT CULPAM, ET PŒNAM MALE ORDINANTIUM, ET ORDINATORUM.

Ordines absque speciali dispensatione illicite, sed valide conferuntur et suscipiuntur extra tempora, vel ante legitimam ætatem, vel absque litteris dimissoriis. Vide *verb. Ordo, art. 4, num. 1, 2 et 3.*

Quid si episcopus se protestaretur ante ordinationem non habere intentionem ordinandi eos, qui requisita necessaria non habent; et quid in dubio an talis intentio fuerit vera, et absoluta aut potius mutata, *num. 4, 5 et 6.*

Quid si episcopus scienter aliquem ordinaret ante legitimam ætatem, *num. 7, 8 et 9.*

Ordinati scienter ordinibus majoribus ante legitimam ætatem sunt ipso jure suspensi; et quid si durante tali suspensione in eisdem ordinibus publice vel private ministraverint, *num. 10 ad 14.*

Episcopus scienter ordinans aliquem extra tempora a jure statuta sine dispensatione in quas censuras incurrat; et sic ordinatus an esset suspensus, et a quo absolvi posset, *num. 15 ad 19.*

Episcopus scienter ordinans alienum subditum sine dimissoriis in quas censuras incurrat, et sic scienter ordinati an sint ab eisdem ordinibus suspensi; et quibus aliis pœnis puniri possint tam ipsi, quam sic ordinantes, *num. 20 ad 25.*

Suspensio sancita contra ordinatos absque, vel

cum falsis, aut alieni episcopi dimissoriis, cui sit reservata, *num. 24 ad 27.*

Irregularitas incurta propter administrationem in ordinibus sic male susceptis, quo tolli possit, vel non, *num. 28.*

Quid si episcopus scienter ordinet aliquem ad sacros ordines sine titulo sustentationis, aut talis clericus sic ordinetur a pluribus episcopis, aut ab episcopo alieno habente generalem licentiam episcopi diocesanæ; et quando ipsis episcopis incumbat obligatio præstandi alimenta dicto clerico sic ordinato, *num. 29 ad 35.*

Quid si episcopus ordinet aliquem sine titulo, sub pacto, quod postea sic ordinatus non possit ab ipso alimenta petere, *num. 36.*

Quid si episcopus religiosum nondum professum, aut non nisi ad certum tempus, promoveat ad sacros ordines sub prætextu religionis, et absque titulo beneficii, vel patrimonii, *num. 37 et 38.*

Promoti ad sacros ordines cum falsis titulis, quibus pœnis subjaceant, *num. 39.*

Sed vide ad hanc rem sapienter ac docte addita, *num. 57 ad 61.*

Episcopus ordinans aliquem eodem die ad duos sacros ordines, quas censuras incurrat; et sic ordinatus an sit a dictis ordinibus suspensus, *num. 40 et 41.*

Quid si episcopus conferat sacros ordines absque missæ celebratione; et an missæ celebratio sit de substantia ordinationis, *num. 42 ad 45.*

Ordinans et ordinatus, non expectatis temporum interstitiis, qua pœna puniri possint, *num. 46.*

Vide alia quoad ordinationem Græcorum, delectum clericorum, ordinatos in infantili ætate et impubertate, et ordinatos per saltum, *num. 47 ad 49.*

Item quoad eos, qui non presbyteri Missam celebrant, et confessiones audiunt, de ordinationibus regularium et privilegiis recipiendi ordines a quocunque antistite et extra tempora, et cætera, *num. 50 ad 56.*

Alia ad rem. Vide *verb. Interstitia.*

ORDO PROUT EST IMPEDIMENTUM MATRIMONII.

Vide *verb. Matrimonium quoad impedimenta, art. 2, num. 1 ad 7.*

ORGANA.

Organa quando habere possint fratres Minores reformati. Vide *verb. Paramenta, num. 37.*

ORIENS.

Oriens ubi. Vide *verb. Mundus, num. 88.*

OSCUA.

Oscula, quando sint peccaminosa, vel non, Vide *verb. Luxuria, num. 72 ad 89, et verb. Sponsi, n. 7.*

Osculantis feminam invitam et monialem pœna, quæ sit. Vide *verb. Pœna, art. 2, n. 168 ad 172.*

OSTIARIATUS.

Vide *verb. Ordo, art. 1, n. 3 et 28.*

P

PABULATIO (V, 1753).

Pabulatio in alienis pascuis quando sit licita, vel non. Vide *verb. Bellum, art. 3, num. 27, et verb. Pœna, per tot.*

PACTUM (V, 1756).

PACTUM QUOAD EA QUÆ CONCERNUNT NATURAM, DIVISIONEM ET EFFECTUM PACTORUM.

Pactum unde dictum, et quid sit. Vide *verb. Pactum, art. 1, n. 1 et 2.*

Pactum dividitur præcipue in nudum, et vestitum et quale sit utrumque. Vide verb. Pactum, art. 1, num. 3, 4 et 5.

Pactum vestitur pluribus modis, qui assignantur, num. 6 ad 13.

Primarius, ac principalis effectus pactorum est obligatio naturalis, num. 14.

Princeps supremus an et quomodo obligetur ex pacto, num. 15 et 16.

Quicumque non servat pacta, etiam nuda deliberate facta, peccat mortaliter, num. 17.

Pacta quæcunque ratione naturalis obligationis, pariunt etiam pro foro externo quosdam alios notabiles effectus qui assignantur, num. 18 ad 25.

Ex pacto nudo an detur actio tam de jure canonico quam civili, num. 24, 25 et 26.

Pacta cum tractatibus non sunt confundenda. Et quinam sint tractatus, num. 27 ad 30.

Quid sentiendum de pactis præparatoriis, num. 31 et seqq.

Cætera vide verb. Contractus.

FACTUM QUOAD ILLOS, QUI POSSUNT, VEL NON PACISCI; QUOAD RES, DE QUIBUS LICET VEL NON PACISCI, ET QUOAD PACTA QUÆDAM ILLICITA ET A JURE REPROBATA.

Omnes illi pacisci possunt vel non, qui possunt vel non contrahere. Vide verb. Pactum, art. 2, num. 1.

Qui autem possint vel non contrahere. Vide verb. Contractus, num. 2.

Pacisci solum potest de illis rebus, quæ sunt paciscentium propriæ, possibiles et licitæ, num. 3 ad 7.

Omne pactum pro obtinenda re spirituali est penitus irritum; et assignantur varia hujusmodi pacta nulla et simoniaca, num. 8 ad 15.

Pactum, quod filia dote contenta patri ab intestato non succedat, an et quando valeat, num. 16 ad 21.

Pactum additionis in diem quid sit, et quid juris de eo. Vide verb. Contractus emptionis, art. 5, num. 46 ad 55.

Pactum legis commissoriæ quid sit, et quid juris de eo, num. 23, et verb. Hypotheca, num. 34.

Pactum antieryseos quid sit, et quid juris de eo. Vide verb. Hypotheca, num. 32.

Pacta hypothecæ, seu pignori adjecta quæ sint, et quomodo valeant. Vide num. 36.

Pacta retrovendendi, seu redimendi quando et quomodo liceant vel non, et quid juris de ipsis. Vide verb. Contractus emptionis, art. 5, n. 54.

Pacta inita a superioribus localibus regularibus sine licentia generalium seu provincialium cum parochis, an sint valida, et observanda. Vide dict. verb. Pactum, num. 27 et 38.

Pacta abolendarum pensionum contemporanea resignationi beneficiorum, et earundem pensionum resignationibus, damnantur et annullantur, num. 29.

Pacta pœnalia de non appellando a sententia super nullitate matrimonii damnantur, et annullantur, et sub excommunicatione illorum observantia puniuntur, n. 30 et 31.

Jure civili improbatum pactum de hæreditate tertii, num. 32 et seqq.

Nec sustinetur, quamvis tendat in favorem matrimonii certi ac determinati, n. 34 ad 37.

Debet autem esse hoc pactum vel de tota hæreditate, vel de ejus parte, num. 38 et 39.

Consentiente tertio de cuius hæreditate agitur sustinetur, n. 40.

Quæritur tamen, an tertius, si jurato consenserit, possit non obstante juramento discedere a consensu ac testamentum condere, n. 42.

Jure canonico improbatum pactum, quo præsentatus pensioni, vel favore patroni, vel favore tertii consentit, num. 42 et seqq.

Quid si reservatum fuerit beneplacitum apostolicum, n. 46 et seqq.

An hodiernis moribus alter alteri pacisci possit hoc effectu, ut illi inde competat actio, num. 51.

PACTUM QUOAD INTERPRETATIONEM.

Pactorum interpretatio quam sit necessaria. Vide verb. Pactum, art. 3, num. 1.

Decem regulæ de interpretatione pactorum afferuntur et explanantur, num. 2 ad 11.

PÆDOMANTIA.

Vide verb. Superstitio, n. 23.

PAGANA PROPOSITIO.

Vide verb. Propositiones damnatæ, n. 46.

PALATIUM.

Quid de eo. Vide verb. Immunitas, art. 2, num. 61 ad 88.

PALLIUM.

Quid de ipso. Vide verb. Archiepiscopus, art. 3, per tot.

Instantiæ pro pallii susceptione ab advocatis consistorialibus proponi debent. Vide verb. Pallium, n. 1 et 2.

Alia de pallii antiquitate, benedictione, et illius ortu, ac susceptione. Vide num. 3 et seqq.

PANTHEISMUS (V, 1785).

Quid sit Pantheismus. Vide verb. Pantheismus, n. 1.

Pantheistæ realiter Athei. Historia Pantheismi, et variæ Pantheistarum hypotheses describuntur, num. 2 ad 7.

Refertur impietas illorum, qui Moysen, sanctum Paulum, aliosque probatissimos viros inter pantheistas recensent, n. 8.

Antiqui philosophi, et præsertim Stoici, Platonici, Aristotelici, itemque Morus, Clarkius, Cudworthius, et Rapsonius a pantheismo excluduntur, n. 9 ad 12.

Qua ratione quidam ab aliquibus athei fuerint appellati, n. 13.

Pantheistarum et materialistarum error refutatur et una simul notitia datur illorum qui contra pantheismum scripserunt, n. 15 et 16.

PAPA (V, 1791).

QUOAD EA QUÆ CONCERNUNT PAPÆ ELECTIONEM, CONSECRATIONEM ET CORONATIONEM.

Papa an possit sibi successorem eligere. Et an aliquis sibi elegerit. Vide verb. Papa, art. 1, num. 1 ad 12.

Perperam dixit auctor n. 3, quod Christus sic elegerit successorem sanctum Petrum apostolum, in nota.

Vide pariter quæ notata sunt ad n. 8 auctoris, in nota.

Papa assumi debet per electionem, quæ pro diversitate temporum et circumstantiarum diversimode fuit celebrata; et ostenditur a quibus, et quomodo, num. 13 ad 21.

Circa papæ electionem plures pontifices varia statuerunt, quorum aliqua magis notabilia referuntur, num. 23 ad 35.

Electio summi pontificis est celebranda a solis cardinalibus; et quis possit ab ipsis eligi, n. 36 ad 50.

Femina papa esse non potest, et exploditur fabula de papissa Joanna, num. 51, 52 et 74.

Eligendus in summum pontificem cujus ætatis esse debeat, num. 53 et 54.

Assignatur modus, seu forma pro eligendo summo pontifice, num. 55 ad 60.

Papa, statim ac est canonice electus est verus papa quoad omnes effectus, nec indiget confirmatione, num. 61 ad 65.

Papa postquam suæ electioni consensit, solet aliud nomen sibi imponere, quamvis non teneatur: et quis quoad hoc fuerit primus. Vide verb. Papa, art. 1, num. 66 ad 69.

Papæ consecratio, seu inthronizatio a quo, et quomodo fiat, num. 70, 71 et 72.

In coronatione papæ tertia collecta canitur de sancto Patre nostro Francisco, n. 73.

Alia ad rem. Vide verb. Cardinales, art. 5, per tot.

PAPA QUOAD DIGNITATEM, AUCTORITATEM, ET INFALLIBILITATEM.

Papa quantæ sit dignitatis, et celsitudinis, et quibus ob id nominibus appelletur. Vide verb. Papa, art. 2, num. 1 ad 12.

Papa triplici corona coronatur, et quare, num. 13.

Ad ea, quæ de triplici papæ corona dicit auctor vide in not.

Papæ excellentia et potestas multis demonstratur, num. 14 ad 29.

Papa potest quoque leges divinas modificare, declarare vel interpretari, et id de se solo, etiam sine generali concilio, num. 30, 31 et 32.

Papa se vocat Servum servorum Dei quare, et quis fuerit quoad hoc primus, num. 33, 34 et 35.

Papa potest cedere, et renuntiare papatui, et apud quos, num. 36 et 37.

Papa quoad infallibilitatem potest considerari quoad se, ut persona privata, privatusque doctor; et quoad alios, ut persona publica, et magister universalis Ecclesiæ eam ex cathedra docens, num. 38.

Loqui ex cathedra quid sit, et in quibus ad id papa teneatur, num. 39 et 40.

Decreta, quæ edit papa ex cathedra circa doctrinam fidei et morum sunt infallibilia, n. 41 ad 48.

Ad ea quæ habet auctor n. 48, circa infallibilitatem aliquorum pontificum, qui falso de hæresi accusantur. Vide in not.

Papa an errare possit in beatificatione et canonizatione sanctorum, n. 49 ad 57.

Papa an errare possit in approbatione religionum, num. 58 ad 61.

Papa probabilis etiam ut persona privata non potest in hæresim incidere, et in fide deficere, et nemo unquam prolapsus est, n. 62 ad 66.

Auctor emendatur in not. ad n. 64.

His quæ auctor habet n. 65 adde quæ sunt in nota.

De fide est Benedictum XIV, v. g. legitime electum, et ut talem ab Ecclesia acceptatum, esse verum papam, n. 67 ad 71.

Primatus Ecclesiæ universalis, seu papatus est annexus Romano episcopatu de jure divino, num. 72 ad 80.

Papa salutando excommunicatum an ipsum censeatur absolvere, n. 81.

Papæ primatus a Græcis est cognoscendus, et illius commemoratio fieri a Græcis Italiæ et Insularum in missis debet, n. 82 et 83.

De absoluta papæ potestate in eximendo subditos episcoporum ab illorum jurisdictione; et de privata illius facultate in dispensando a jure communi. Vide 84 et 85.

Lector monetur de variis minus exacte pronuntiatis in hoc articulo ab auctore, num. 88.

Papa quibus legibus, et pœnis sit subjectus. Vide verb. Lex, art. 3, n. 21.

Papa an et quando teneatur applicare missam pro ovibus suis. Vide verb. Missa, art. 3, n. 11.

PAPALIS BENEDICTIO.

Quid statuerit Clemens XIII, circa illam benedi-

ctionem. Vide verb. Benedicere, Benedictio, art. 5, num. 63, ubi afferuntur literæ apostolicæ hujus pontificis.

PARADISUS TERRESTRIS.

Paradisus terrestris, unde sit dictus, et quid significet, in qua parte mundi constitutus, quanta fuerit ejus latitudo, et longitudo, et an adhuc existat. Vide verb. Mundus, n. 56 ad 61.

PARAMENTA SACRA (VI, 9).

Paramenta sacra an possint fieri ex vestibus mulierum. Vide verb. Paramenta Sacra, n. 1 et 2.

Paramenta sacra debent esse munda, honesta et benedicta, et sine ipsis celebrare, regulariter et sine justa causa est peccatum mortale, num. 3, 4 et 5.

Qui possint paramenta ecclesiastica, et vestes sacerdotales benedicere. Vide verb. Benedicere, art. 1, n. 17 et verb. Vasa Sacra, n. 2.

Quæ sint paramenta, et ornamenta necessaria pro celebratione missæ. Vide verb. Missa, art. 10.

Paramenta sacra non possunt amplius converti in usus profanos; et quid de ipsis, cum fuerint vetustate consumpta, n. 8, 9 et 10.

Paramenta pretiosa an, quando et quomodo possint alienari, et oppignorari, n. 11 ad 16.

Paramenta et vasa sacra ex justis causis vendita laicis, et ad usus profanos, debent esse prius contracta et conflata, n. 17.

Paramenta ecclesiastica, et sacra, quando exsecrentur, et benedictionem amittant, ac nova indigeant, num. 18 ad 22.

Paramenta non benedicuntur substantialiter per usum in sacrificio mala fide factum; et an benedicantur substantialiter per usum in sacrificio bona fide factum, n. 23 et 24, et verb. Calix, n. 20.

Paramenta altaris, celebrantis et ministrorum debent esse coloris convenientis officio, et missæ diei, num. 25, 26 et 27.

Color aureus, seu croceus æquivalet omni coloris, excepto nigro et violaceo, n. 28.

Paramenta a dignitatibus et canonicis sumenda sunt juxta regulam libri cæremonialis, num. 29.

Paramenta nova et antiqua possunt mutare canonici absque consensu episcopi, licet adsit consuetudo contraria de aliis mobilibus, num. 30.

Soli episcopi possunt sumere paramenta de altari, non autem abbates, nisi pontificaliter divinis vacaturi, num. 31 et 32.

Episcopus quæ paramenta teneatur vel non providere de proprio, num. 33, 34 et 35.

Episcopo autem paramenta sacra ecclesiæ cathedralis debentur sive ibid. pontificaliter, aut private celebret, sive in capella palatii episcopalis pontificaliter non autem private celebret, etsi palatium episcopale distet a cathedrali ecclesia, n. 42 ad 45.

Ea tamen paramenta non debentur episcopo celebranti extra ecclesiam cathedralem, et extra capellam proprii palatii, n. 46 et 47.

Quid si episcopus habere consueverit hunc usum extra ecclesiam cathedralem, capellamque proprii palatii, n. 48.

Omnia paramenta et ornamenta capellarum prælatorum decedentium, quibus debeantur, num. 56.

Paramenta et ornamenta pretiosa quando possint habere in eorum ecclesiis fratres minores Reformati, n. 57.

Patres Cœlestini, et fratres minores, ac alii sub gravissimis pœnis prohibentur aliis commodare paramenta, ornamenta, vasa et hujusmodi suarum ecclesiarum, num. 58 et 59.

Fratres minores de Observantia possunt habere paramenta pretiosa pro suis ecclesiis, num. 40.

Paramenta sacra non debent commodari ad usus laicales et profanos. Vide *verb.* Paramenta sacra, num. 41.

Alia ad rem. Vide *verb.* Vasa, Vestis, Utensilia.

PARENTES (VII, 20).

Parentes tenentur gravi obligatione alere et educare prolem suam etiam spuriam, et ostenditur quo modo et ordine. Vide *verb.* Parentes, num. 1 ad 9, et *verb.* Filius, num. 135.

Parentes debent relinquere integram legitimam nullo aggravatam onere suis filiis legitimis, et quæ sit pars legitima, num. 10 et 11, et *verb.* Legitima.

Parentes nequeunt privare filios legitimos tali legitima nisi ex aliqua gravi causa, num. 12, et *verb.* Exhereditatio.

Parentes an possint relinquere suam hereditatem extraneis, aut ecclesie, aut majorem partem uni quam alteri ex suis liberis, num. 13 ad 16.

Parentes universim tenentur filiis procurare educationem corporalem et spiritualem, num. 17 ad 20.

Quid de parentibus exponentibus filios, num. 21 ad 32, et *verb.* Adulterium, art. 5, num. 27 ad 30.

Parentes quando peccent contra debitam providentiam et educationem spiritualem filiis suis, num. 33 et 34.

Parentes nequeunt licite occidere filias in adulterio deprehensas, nec filios suos bannitos, nisi aliter ab armis contra patriam averti possint, num. 35 et 36, et *verb.* Adulterium, art. 2, num. 10 ad finem.

Parentes in casu necessitatis possunt baptizare proprios filios sine præjudicio debiti matrimonialis, num. 37, et *verb.* Baptismus, art. 4, num. 41.

Parentes graviter peccant filios etiam consentientes castrando, num. 38.

Parentes dubitantes, an proles sint a se genitæ, vel ab aliis, quam obligationem contrahant, num. 39, et *verb.* Adulterium, art. 3, num. 20.

Parentes an et in qua necessitate sint a suis filiis subveniendi præferenter ad alios, et an filii ob id possint vel debeant exire de religione, num. 40, 41, et *verb.* Filius, num. 91 ad 94.

Parentes quo jure et in qua necessitate possint vendere suos filios, et quando, ac quibus modis amittant patriam potestatem super ipsos, num. 42 et 43, et *verb.* Filius, num. 118.

Parentes spirituales an teneantur alere suos filios spirituales in defectu parentum naturalium, num. 44, et *verb.* Filius, num. 136.

Parentes an et ob quas causas possint filios exhereditare, num. 45, et *verb.* Exhereditatio.

Parentes an valide contrahere possint sponsalia pro suis filiis impuberibus, num. 47 ad 49.

Quid de benedictione ac maledictione parentum erga suos filios, num. 50, 51, 52.

Sed ad num. 52 auctoris, vide in not.

Parentes ob incarcerationem factam clerici sui filii ex facultate sacre congregationis immunitatum absolventur in forma privata ab episcopo, num. 53.

Parentes tenentes noctu secum in lecto sine repagulo tenellos infantes, quomodo peccent, et sint puniendi. Vide *verb.* Mater, num. 16, et *verb.* Pœna, num. 135.

Parentes transeuntes ad secundas nuptias, quando amittant hereditatem, et legitimam filiorum præmortuorum. Vide *verb.* Legitima, num. 35.

De jure occidendi, vendendi, tum exponendi liberos secundum jus civile Romanum. Vide num. 54 et 55.

PAROCHIA, PAROCHIALIS, PAROCHIANUS (VI, 50).

Parochia dupliciter sumitur, stricte, seu proprie, et large, seu improprie, et quæ utraque sit, et

unde sit dicta. Vide *verb.* Parochia, num. 1 ad 6. Parochiæ antiquitas non erant distinctæ, et qui eas primo distinxit, num. 7, 8 et 9.

Alia de etymologia parochiæ, et parochianorum, de parochiarum origine ac definitione. Vide num. 76 et seqq.

Quis possit parochias erigere et dividere, et quid ad constitutionem parochiæ requiratur, num. 10 ad 15.

Novæ parochiæ erectio, et antiquæ dismembratio quomodo et quando fieri possit et debeat, num. 16, et *verb.* Dismembratio, num. 10.

Pluribus in locis adsunt parochiæ non distinctæ per domos sed per familias, quæ vocantur gentilitiæ, num. 17.

Parochialis ecclesia quæ dicatur, et quomodo probanda, num. 18 ad 21, et num. 79.

Quis dicendus sit parochianus præsertim ad omnes juris effectus, num. 80.

Quæ spectent ad jura parochialia, vel non, num. 22 ad 52, et *verb.* Confraternitas, art. 2, num. 4.

Ut quis fiat parochianus alicujus parochiæ quid requiratur, num. 53 ad 58 et *verb.* Matrimonium quoad impedimenta, art. 2, num. 77.

Parochiani non sunt necessario vocandi in unione parochialium, num. 59.

Parochialitatis suppressio, et curæ translatio quando sustineatur, num. 40.

Parochianus ex justa causa eximi potest pro determinato tempore a jurisdictione sui parochi, num. 41.

Collatio parochialium ecclesiarum cui competat, et electio eorum qui illas occupare debent, quomodo faciendâ sit, num. 42 ad 75.

Vide etiam *verb.* Concursus, Examen, et *verb.* Capitulum, art. 3, num. 58.

PAROCHUS (VI, 43).

QUOAD EA, QUÆ CONCERNUNT EJUS NOMENCLATURAM, ELECTIONEM, ATQUE APPROBATIONEM.

Parochi apud ethnicos qui dicerentur. Vide *verb.* Parochus, art. 1, num. 1.

Parochi in ecclesia qui sint, num. 2.

Parochus quasi paræcus unde sit dictus, num. 3 et 4.

Ex parochis aliqui vocantur plebani, aliqui rectores, aliqui capellani, aliqui sacerdotes proprii, aliqui simpliciter curati, qui alicubi insigniti sunt nomine archipresbyteri, et alibi nomine præpositi, et qui sint et unde dicti, num. 5 ad 10.

Pro parochio, quocunque nomine nuncupetur, eligi debet persona idonea, et quæ talis sit, num. 11 et 12.

Parochi quomodo sint eligendi, num. 13 et 14.

Quomodo, quando, ubi et a quibus sint indicendi concursus pro parochis eligendis, num. 15, et *verb.* Concursus, ac *verb.* Examinatores.

In parochos eligendi sunt sub gravi culpa digniores, num. 16, et *verb.* Electio, art. 3.

Parochus in ecclesia exempta prius est examinandus, et approbandus ab episcopo, num. 17 et 18.

Parochus pro cura animarum non potest deputari, nisi de consensu episcopi, et prævio examine, num. 19.

Examinato et approbato in Urbe ad curam animarum non possunt ab episcopo denegari ordines sub prætextu literaturæ, num. 20.

An et quatenus episcopus possit parochos rite examinare, num. 21 ad 32.

Parochus quid licitum et prohibitum quoad mulieres in ejus domo habitantes, num. 33 et 34.

Parochus regularis suo muneri deficiens, a quo puniendus, num. 29.

Qualem parochus habeat jurisdictionem in foro interno, num. 30.

Quenam esse debeat ætas ad consequendas parochias. Vide *verb.* Parochia, num. 35.

Promoti ad parochias, si intra præfinitum tempus sacerdotium suscipere negligant, an privati parochia declarentur, num. 36.

De parochorum qualitatibus vide num. 37.

PAROCHUS QUOAD EA QUÆ CONCERNUNT EJUS RESIDENTIAM, PRÆCEDENTIAM ET PRÆDICATIONEM.

Parochus tenetur de jure divino residere in sua parochia quamvis paucos habeat parochianos. Vide *verb.* Parochus, art. 2, num. 1 ad 6.

Parochus habens duas ecclesias parochiales unitas ubi residere teneatur, num. 7 ad 10.

Parochus habens ex legitima dispensatione parochialem ecclesiam cum canonicatu, residere debet in parochiali, et potest horis non impeditis pro servitio parochiæ intervenire divinis officiis in collegiata, num. 11 et 12.

Parochus residere debet in loco, ubi est ecclesia parochialis, etiamsi sit ei datus coadjutor, num. 13.

Parochus non habens domum parochialem, ubi residere possit et debeat, num. 14 ad 17.

Recipi non potest opinio doctorum ab auct. num. 17 allegatorum, tenentium posse parochum domo parochiali deserta in domo propria, vel paterne, vel conjunctorum habitare, si ex ea possit suo iuneri satisfacere, num. 88 et 94.

Quid si in districtu parochiæ sit ecclesia aliqua filialis, in qua sacramenta administrantur, in eaque velit parochus habitare, num. 89.

Neque potest episcopus potestatem facere parochio extra domum parochialem habitandi, nisi ad breve tempus, num. 90.

Parochus tenetur residere personaliter, et per se ipsum etiam subire ea munia, quæ potest quamvis habeat unum vel plures viceparochos, num. 18, 19 et 20.

Parochi nequeunt abesse a suis parochiis neque per duos menses a concilio sibi concessos sine licentia episcopi, nisi aliqua occurrente gravi causa absentandi sed ad breve tempus, num. 21 ad 25.

Parochus non potest abesse a sua parochia, etiam relicto in ea idoneo vicario, ut doceat in civitate grammaticam et hujusmodi; potest tamen in publica Universitate sacram Scripturam legere, si in ipsa civitate habeat suam parochiam, et cura animarum nihil detrimenti patiatur, num. 26 et 27.

Parochus ex alio loco oriundus non potest propter intemperiem aeris extra parochiam habitare, quamvis in ea relinquat vicarium approbatum, num. 28.

Parochi residere tenentur in suis parochiis, etiam tempore pestis, num. 29 et 86.

Parochus non potest per hebdomadam abesse a sua ecclesia sine licentia ordinarii; imo neque abesse potest ultra duos dies, si adsit episcopi constitutio id prohibens, num. 30 et 31.

Quinimo potest episcopus id prohibere parochis sub pœna pecuniaria, non tamen sub pœna excommunicationis lata sententiæ, num. 32.

Ubi non adsit talis constitutio, per quot dies possit parochus abesse sine licentia episcopi, num. 33 et 34.

Ordinarii per quod tempus abessendi possint iustis de causis licentiam parochis concedere, num. 35, 36 et 37.

Assignantur causæ, ob quas potest concedi parochis licentia abessendi ultra bimestre, num. 38 ad 42.

Parochis non licet causa studiorum a suis parochiis abesse, neque de licentia episcopi pro visitatione, vel alio servitio ecclesie, nisi pro duobus mensibus; et an parochus possit esse vicarius generalis, aut capitularis, et hujusmodi num. 45 ad 47.

Parochus absens etiam justa de causa, et cum debita licentia tenetur semper relinquere idoneum vicarium, num. 48.

Abesse non potest parochus, si episcopus licentiam denegat, judicans minus æquam causam, licet sit vera, sed recurrere debet ad superiorem; et si fingat causam justam, quam non habet, peccat mortaliter, et tenetur restituere fructus in tali absentia perceptos, fabricæ ecclesie vel pauperibus, etiam ante nullam judicis sententiam, num. 49 ad 53.

Parochus compelli potest ad residentiam juris remediis, et quomodo, num. 54, 55 et 56.

Præcedentia quæ debeatur parochis, supra quos, et quando, num. 57 ad 66 et num. 95.

Vicarius foraneus qua gaudeat præcedentia, num. 67, 68 et *verb.* Vicarius foraneus.

Parochus tanquam caput ecclesie parochialis thurificandus est ante dominum loci, num. 69.

Quoad parochi præcedentiam regula est, quod parochus, exceptis iis quæ sunt sui officii, nullam regulariter præcedentiam et præminentiam habet, num. 92 et 95.

Parochi quomodo et quando teneantur præcedere, num. 70 ad 77 et *verb.* Prædicare, num. 1, 2 et 3.

Parochi prohibentur admittere in suis ecclesiis concionatores ab ordinario non approbatos; quamvis possint bis vel ter tradere licentiam alicui viro, docto et noto, etiam regulari, et a fortiori dare possunt, imo debent concedere approbatis ab ordinario, num. 78, 79 et 80, et *verb.* Prædicare, num. 50.

Parochi diversæ nationis et lingue tenentur habere viceparochum lingue vernacule, num. 81.

Parochi quibus uti debeant in suis concionibus ac sermonibus, num. 82 et 83.

Parochi an et quando teneantur alimenta præstare prædicatoribus, num. 84, et *verb.* Alimenta, num. 114.

Potest aliquando parochus propter inimicitias a residentia recedere, num. 87.

Parochus simul, et superior sui conventus nequit esse regularis. Vide *verb.* Regularis, art. 1, num. 119.

PAROCHUS QUOAD EA QUÆ CONCERNUNT MISSAM, SACRAMENTA, ET FUNERALIA.

Parochus diebus festis missam celebrare debet in propria Ecclesia, et non in alia. Vide *verb.* Parochus, art. 3, num. 1.

Parochus concedere potest episcopus, ut diebus festis urgente necessitate bis celebret, num. 2.

Regulares quando possint in suis ecclesiis missas celebrare, et campanas pulsare ante parochialem, num. 4, 5 et 6.

Potest episcopus statuere ut diebus festis missæ celebrari non debeant in oratoriis et ecclesiis ruralibus, nisi celebrata missa in parochiali, num. 7, 8 et 9.

Parochorum de consensu liberum est regularibus celebrare in eorum ecclesiis absque licentia ordinarii, num. 10.

Parochus non tenetur ministrare sacerdotibus in suis ecclesiis celebrantibus paramenta et alia necessaria, num. 11, et *verb.* Utensilia.

Parochi an et quando teneantur applicare sacrificium pro suis parochianis, num. 12, et *verb.* Missa, art. 3, num. 1 ad 11.

Parochus cathedralis non licet sacramenta ministrare in aliena parochia; neque canonicis ipsius cathedralis, sed hoc spectat ad parochum domicilii, num. 13 et 14.

Parochus spectat ministrare sacramenta famulis, et famulibus monialium etiam exemptarum private quoad confessorium, num. 15.

Non debet ordinarius sine gravi causa auferre a propriis parochis celebrationem baptismi et ma-